

Telecí, 16.6.2019, slib staršovstva

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Pokoj vám a radost od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

INTROIT Požehnán buď Hospodin, že vyslyšel mé prosby!
Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásám, svou písní mu budu vzdávat chválu. Hospodin je síla svého lidu, spásná záštita svého pomazaného. Ž 28, 6-8
PÍSEŇ 219 hory, doly, stráně, 209 o slunce spravednosti,

MODLITBA

Hospodine, jak je to nevýslovně vzácné, že můžeme znovu přicházet k setkání s tvým Slovem. Vždyť i tento dům, toto místo, kde otvíráme Písmo a slyšíme tvá svědectví, nese zvláštní odlesk budoucí slávy tvého domu, na hoře, která bude vyvýšena nade vše.

Díky, že přicházíš v duchu Kristově do našich všedních dnů a zápasů. Do těch malých i velkých. Víš o našich stínech, skrývaných selháních a bolestech, o našich zradách, o tom z minulosti, co nás pořád poznamenává, i o tom, zač se stydíme. A když se s tím vším můžeme dál učit chodit po tvých cestách, žít podle tvé vůle, je to díky tvé lásce, která je nám světlem.

Ty nás budeš jednou soudit. Naučíš a přiměješ, abychom vyměnily své meče na radlice, abychom místo bojů už konečně zúrodňovaly zemi. Kéž ta proměna začne od nás. Ať necháme pýchy, zlosti a výčitek, a staneme se spolupracovníky v dobrých věcech, tvými poddajnými a nadějnými služebníky. V duchu Krista Ježíše. Amen

1. ČTENÍ Iz 2, 2-3.5

PÍSEŇ 678 jeden pán, 379 stvoř srdce čisté

Slib staršovstva: Agenda I. Str. 150 / Jana Brahová /

PÍSEŇ 384 pomoc mi, můj pane, 440 ozvi se,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, děkujeme za tvé povzbuzení, že i naše malé lampy mohou svítit a svítí tvým světlem. Děkujeme, že nás vytahuješ z našich úkrytů k nové službě lidem. Děkujeme, že do nás vléváš olej důvěry, že na nás chceš ukazovat své světlo, že připravuješ naše dobré skutky k povzbuzení lidí a k Boží oslavě.

Pane, přijal jsi nás za své a učinil nás světlem světa. Ať nepostrádáme nic z toho, co činí světlo světlem. Ať svou existenci projasňujeme, co je temné. Pomáhej nám svým Duchem rozpoznávat, na čem v každé době záleží, a dej nám předpoklady to zemi a světu přinášet. Prosíme tě za tvou církev. Ať není pouhou konzervátorkou starých způsobů. Ať citlivě vnímá, co lidem v každé době k životu chybí a co jim nemůže dát nikdo jiný než ty, který sis učinil církev svým nástrojem. Prosíme za lidi, kteří se s tvou církví setkávají, ale nemají z ní žádný užitek. Ať jejich duše nepřichází zkrátka, ale získává chuť k životu a šíří se v ní jas. Dej nám, které sis povolal za svůj lid, jistotu, že nás nic nemůže odloučit od tvé lásky. Ani naše nedostatky, slabosti a viny. K této radostné jistotě víry nám dej i pokoru, abychom tvou milost nepokládali za své právo a tvou povinnost. Ať jsme tvými věrohodnými svědky ve svých domovech, na svých pracovištích, ve svých obcích a všude, aby svět poznal, že jsme tvoji učedníci. Otče náš... Amen

POSLÁNÍ I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neužitečných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. Ef 5, 8-11

POŽEHNÁNÍ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 tvé požehnání, 483 to jedno mějme,

KÁZÁNÍ Mt 5, 14-16

Vy jste světlo světa. Ne já, ale vy. Jste to vy, kdo tu má svítit. Tento svět má světlo a světlo potřebuje, a to ve vás. Nikdo jiný to za nás neudělá. Je to jen a jen na vás. Být tu světlem, světlem světa, světlem pro druhé. Svítit jak ti Karafiátovi Broučci, lidem na cestu a Pánu Bohu ke slávě.

Ale to přece ne! Světlo světa – vždyť to je Ježíš sám. Copak my, mnohdy už staří a unavení, nemocní a všelijak otrávení. Teď je to na jiných, na těch druhých, těch, co přijdou po nás. Přece to nemůžeme jen tak vztáhnout na sebe. Vždyť i ten Ježíš myslel především na své učedníky, to jim svá slova z Kázání na hoře adresoval, co my. Myslel hlavně na ty, co všechno opustili a šli za ním. Nechali za sebou své rodiny, svou práci, své domovy a vydali se za Ježíšem. Na ty blahoslavené, pokorné, tiché, trpící, hladové po spravedlnosti, milosrdné a působící pokoj. Ti jsou světlem světa. Ale my? Plni toho, v čem žijeme, práce, která je všude kolem nás, často otráveni životem, který nejde tak, jak bychom chtěli či potřebovali, podobně jako ostatní. My, kteří si sem přinášíme stíny svých problémů a selhání. My přece nejsme žádná světla ani hvězdy. My bychom spíš potřebovali zase trochu rozsvítit, sami tvého světla nabrat.

Vy jste světlo světa. Stojíte, i když teď spíš sedíte a nemůžete jinak než se stát tím světlem. A nejde o protiklad světla a tmy nebo to, že ten svítí víc a jiný zase méně. Jde spíš o napětí otázky: Můžeme zůstat skryti, zvláště tady nahoře, na stráni, navíc osvětleni tím skoro jediným, co tu v noci svítí a není to pouliční lampa. Co když ta záře reflektorů zvenčí je tu proto, aby si na nás ten svět trochu posvítit. Co jsme zač, jak moc jsme vidět a taky slyšet. Nebo máme raději zůstat skryti, pod kbelíkem, aby nás nikdo moc neviděl a raději ani neslyšel, abychom zbytečně neprovokovali, a hlavně nikoho do ničeho nenutili. Být zticha a zůstat hezky pod lampou a raději ani moc nesvítit. Nechat lidi v jejich klidu.

To však s odpuštěním nemůžeme. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. Nemůže zůstat skryt kostel stojící na kopci, nemůžeme zůstat skryti my, kdo tu máme být především pro ty druhé. Pro jejich otázky a hledání. Nouzi po církvi, která by neřešila jen sebe.

Četli jsme u proroka Izajáše, jak všechny národy proudí a chodí do Hospodinova domu, jdou, a dokonce se nechají pobízet. Jen pojd'te a vystupte až sem, na horu Hospodinovu, do našeho chrámu, do domu Boha Jákobova, aby nás naučil, že naději nepotřebuje církev, ale církev potřebuje naději. Pro ty druhé.

Ježíš však tu dávnou naději po proudění lidí na chrámovou horu zesvětšuje, zbavuje jí náboženskosti a říká, ne až jednou budou proudit národy na chrámovou horu, aby se tam učily světlu Božího zákona, ale světlo Boží přítomnosti přináší už nyní, a to lidem světa, ano těm světským lidem. Není v tom naděje i pro nás, kteří se cítíme už trochu bezradně a nepotřebně v prostředí současného světa. Sbory Ježíšových následovníků nebo jak vlastně sami sebe pojmenovat do svého okolí zkrátka něco vyzařují. Jde o to, co a že se před tím ani před nikým jiným moc nemůžeme skrýt ani skrývat.

Podobně jako nedává smysl stavět lampu pod kbelík. Lampa se přece dává na svícen, aby svítila všem v domě. My dneska jen cvakneme vypínačem a hned je světlo. A bereme to už víceméně samozřejmě, že světlo v domě svítí, pokud zrovna nevypnou proud. To musíme užít nějakou petrolejku nebo aspoň svíčku – a snažíme se ji postavit tak, aby nám co nejvíc svítila. Tak si dneska pohodlně cvakáme, rozsvěčíme a zhasínáme, ale se světlem světa je to ještě trochu jinak. To, když se ve tmě sháníme po lampě, která by nám všem posvítla. A lidé potřebují mít lampy na svícnech. Nejde jen o cvak a dáváme světlo, jde o světlo soustavné, věřit, že máme od Krista světlo pro druhé, že pro ně máme naději i uprostřed beznaděje, že se nijak neskrýváme, a jsme tu na pravém místě – jsme tu pro druhé. A co to znamená, vám řeknu zase někdy jindy.

Není to však pozoruhodné a nadějně, jak Pán Ježíš myslí na svět a chce, aby svět – tenhle prostor všelijakých napětí – byl trochu víc domem obyvatelným, domem jako domácností pro lidi všelijaké, aby i ve tmě byl bezpečným prostorem, kde se nikdo nebude stydět říct, co si myslí, aniž by za to byl bit, kde bude vládnout vzájemné porozumění a určitá jednota v rozmanitosti. Ano, nejsme všichni stejní. Každý z nás je jiný, má jiné otázky i potřeby a má i jiný život. A k tomu je třeba i našeho světla. Položit si otázku proč. Proč bychom měli být tím světlem zrovna my, a ne někdo jiný.

V tom je nám obraz svítící lampy přístupnější než obraz města na hoře či dokonce světla světa. A přece je tu jasná spojitost. Město na hoře nebo malá lampa – jedno i druhé svítí z jednoho světla. Světlo světa se dává už skrze malou lampu, třeba v malém prostoru, kde spolu lidé žijí. Tak to Ježíšovo slovo míří k nám jako povzbuzení i výzva. Jsme lidé všelijací, mladí i staří, malí i velicí, muži i ženy, bratři a sestry, ale jedno máme společné, jsme tu spolu, ale každý sám. Sám za sebe, ale tvoříme jedno společenství těch, kteří se zde shromažďujeme, abychom jedno byli. Jeden sbor, jedna částička církve, jeden Pán, jedna víra, jeden křest pojí nás. Tvoříme jedno tělo, slyšíme Kristův hlas.

My jsme tím světlem, my máme být tou lampou na svícnu v pravou chvíli. My jsme ti, na koho je tu vidět. I naše malá lampička dokáže hodně ze světla Kristova, neskryjeme-li ji pod nějaký kbelík. Jistě, každý z nás má nějaké své obdarování, nebojme se ho rozvíjet, nebojme se být spolu a zpívat zplna hrdla, že tu nejsme sami. A to nevádí, že to neumíme, umíme, jen se toho nesmíme bát.

Tak ať svítí, ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. Je to na nás, je to na vás. Ježíš tímto závěrem otvírá uzavřený prostor naší bohoslužby. Co je smyslem a cílem naší bohoslužby? Oslava našeho Otce v nebesích. I tím máme být světlem světa – oslavou Boží. Ale kde se to má dít? Před lidmi. Protože se to má dít pro ně, kvůli nim. A jak se taková oslava Boží děje? Dobrými skutky. Tedy ani ne tak zbožnými řečmi, nýbrž krásným jednáním. Před lidmi. Mezi lidmi.

Ježíš přitom nemyslí na naše zásluhy. Zviditelňovat se, kdepak. Jen kde je světlo, tam je to jasné. Zřetelné. Konkrétní. A o to jde. Aby lidé mohli poznat to světlo zřetelně z našeho jednání. Jako byl sám Ježíš světlem zcela zřetelným mezi lidmi. Ježíš sem vnáší světlo kajícího sebepoznání, neodsuzování, ba ani nesouzení, světlo odpuštění, možnost smíření, prostor pro nový život. Tak konkrétně byl světlem on. Tak konkrétní chce být světlem i skrze nás. I když je to někdy dřina.

Vy, sestry a bratři, presbyterky a presbyteri, jste světlem světa, městem na hoře ležícím, lampou na svícnu v tomto městě. Vy, kdo se v práci snažíte být poctiví a ohleduplní, i když toho už kolikrát máte plné zuby. Vy, kdo v nevstřícném a všelijak napjatém prostředí nevzdáváte úsilí o pravdivost a laskavost, o vyjasnění zmatků a nedorozumění, o společný prospěch. Vy, kdo třeba uprostřed napětí v manželství či v rodině usilujete o dorozumění a smíření, snažíte se napětí zmírňovat a zlé neodplácet. Vy, kdo lidem všelijak nemocným, nejistým a smutným dáváte svou péči, lidskou úctu, slovo povzbuzení. Vy, kdo se víc, než musíte vydáváte pro druhé a pro dobrou věc. I vy, kdo doma, o samotě, statečně zápasíte se svými nemocemi, stářím, bolestmi a starostmi o své blízké. Vy, kdo třeba právě procházíte nějakou krizí, a přece víru nevzdáváte. Vy jste světlo světa, lampy na svícnu dávající světlo všem v domě. Vaše dobré jednání je zřejmé před Bohem i před lidmi, ovlivňuje náš společný prostor, i když třeba zůstává v ústraní.

A když se někdy ptáme, jaký to má smysl a cenu? Když dobré jednání zůstává mnohdy bez zájmu?

Vy jste světlo světa. Vy, kdo pro tuhle možnost, kterou nám dává Ježíš, světlo neskryváte a dobré jednání nevzdáváte.

Inspirováno kázáním Petra Pivoňky